

Arrest

nr. 176 538 van 19 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde u de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Turkmeense origine te zijn. U bent oorspronkelijk afkomstig van de provincie Diyala, maar reeds op jonge leeftijd verhuisde u naar Bagdad, Centraal-Irak, waar u met uw ouders in de wijk Bab Al-Sheikh woonde. Op 26 juli 2015 verliet u uw huis in Bab Al-Sheikh en ging u naar uw vriend A. in de wijk Al-Shaab, waar u tot 30 juli 2015 verbleef. De laatste twee dagen voor uw vertrek uit Irak verbleef u bij uw oom Q. in Baquba, Diyala. U bent tot het zesde leerjaar naar school gegaan en begon nadien te werken in de kleermakerszaak van uw vader, waar u hemden en broeken naaide. Na de val van het regime hebben jullie de zaak veranderd

in een kledingwinkel, nl. 'Akram Mode' in de wijk Al-Kifah. Daar werkte u tot 26 juli 2015, samen met uw oom I..

U woonde als soenniet in een overwegend sjiiitische wijk en werd meermaals gevraagd om u aan te sluiten bij Asaib Ahl al-Haqq, een sjiiitische militie. U weigerde dit echter telkens, omdat u de enige zoon in uw familie bent. Op 11 juni 2015 zijn vier personen van de anti-criminaliteitsdienst ofwel de Al-Mokafaha, een dienst die geïnfiltreerd is door milities, bij u thuis binnengevallen om u te arresteren en mee te nemen naar hun bureau in de wijk Al-Midan, waar u in een cel vastgehouden werd. Deze personen van de anti-criminaliteitsdienst waren hiervoor al een paar keer in uw winkel gekomen om kledij uit te kiezen, zonder hiervoor te betalen. U heeft echter geen idee waarom ze u uiteindelijk gearresteerd hadden, al vermoedt u dat dit, evenals uw latere problemen, iets te maken had met uw weigering om u aan te sluiten bij Asaib Ahl al-Haqq. Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd, gefolterd en gedwongen toe te geven hoeveel sjiieten u al vermoord had, waarop u zei dat u geen enkele sjiiet vermoord had en enkel met uw winkel bezig was. Nadat uw vader losgeld betaald had, werd u uiteindelijk vrijgelaten op 11 juli 2015. U bent twee dagen thuis gebleven en daarna begon u terug te werken in de winkel, waar leden van de Al-Mokafaha nog acht à negen keer zijn langsgekomen. Toen u op 22 juli 2015 's morgens de deur van uw winkel opendeed zag u plots een dreigbrief van Asaib Ahl al-Haqq liggen, waarin stond dat jullie als soennieten de buurt moesten verlaten. Hoewel u nadien schrik had om naar de winkel te gaan, bent u blijven werken tot 26 juli 2015. Op die dag werd uw winkel aangevallen toen u 's middags met uw oom iets was gaan eten, hoogstwaarschijnlijk was dit het werk van milities. U bent nadien naar uw vriend A. vertrokken en niet meer teruggekeerd naar de winkel. Uw oom wou zien wat er met de winkel gebeurd was en keerde op 30 juli 2015 terug naar de winkel, waar hij door milities doodgeschoten werd. Hierna kon u niet meer in Bagdad blijven en vertrok u naar uw oom langs moederskant in Baquba, Diyala. Ook uw ouders zijn naar Diyala vertrokken en niet meer naar Bagdad teruggekeerd. Zelf vertrok u op 1 augustus 2015 uit Irak en vloog u met uw eigen paspoort van Bagdad naar Istanbul, Turkije. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië en Hongarije in België aan te komen. U kwam hier aan op 26 augustus 2015 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw kieskaart, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van uw woonstkaart, foto's van uw winkel, foto's van de aanslag op uw winkel, een kopie van de overlijdensakte van uw oom, de overlijdensakte van uw oom, een dreigbrief en een attest van vrijlating.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient het CGVS vast te stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen een Irakees van Turkmeense origine te zijn. Hoewel er niet getwijfeld wordt aan uw Iraakse nationaliteit, wordt de geloofwaardigheid van uw Turkmeense origine en wel op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo is het hoogst bevreemdend dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw etniciteit/afkomst Arabier is, dat uw beide ouders Arabier zijn (zie verklaringen DVZ, pg. 4) en dat u tijdens het gehoor op het CGVS ook in eerste instantie verklaarde een Arabier te zijn (CGVS, pg. 4), terwijl u later tijdens het gehoor op het CGVS plots beweert van Turkmeense herkomst te zijn en dus tot een etnische minderheid in Irak te behoren. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u dacht dat men met 'etnische origine' in feite 'nationaliteit' bedoelde (CGVS, pg. 4). De verklaringen die u na bovengenoemde confrontatie aflegde zijn echter allesbehalve overtuigend en ook niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid konden herstellen, wel integendeel. U werd immers zowel bij de DVZ als tijdens het gehoor op het CGVS apart gevraagd naar uw nationaliteit en ook was er een duidelijk verschil tussen de vraag over uw nationaliteit en de vraag over uw etniciteit/afkomst, dat u desalniettemin tegenstrijdige verklaringen aflegt is zeer eigenaardig. In dit verband dient er bovendien gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig was en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen (CGVS, pg. 3). Daarenboven werd u tijdens het gehoor op het CGVS ook letterlijk gevraagd of u een Arabier bent of u een andere etnische afkomst heeft (CGVS, pg. 4), waarbij u dus reeds de kans gegeven werd om aan te geven dat u van Turkmeense origine bent. Dat u die vraag desalniettemin toch beantwoordde door te stellen dat u een Arabier bent en pas wanneer u gevraagd wordt of uw ouders ook Arabier zijn stelt van Turkmeense origine te zijn is onbegrijpelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw Turkmeense origine. Daarenboven kan me bezwaarlijk stellen dat 'Arabier-zijn' een nationaliteit betreft.

Daarenboven doet uw kennis over de Turkmenen in Irak en de Turkmeense taal verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw etnische origine. Vooreerst beweert u dat bij uw thuis zowel Arabisch als Turkmeens gesproken werd en zowel uw ouders, uw zus als uw ooms allemaal Turkmeens spreken, maar u zelf, op enkele woordjes en zinnestjes na, de Turkse taal niet machtig bent. U verklaart dit door te stellen dat u altijd bezig was met uw werk en u thuis weinig contact had (CGVS, pg. 4-5). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Aangezien u verklaarde dat iedereen binnen uw gezin Turkmeens spreekt, bij u thuis zowel Arabisch als Turkmeens gesproken werd en u tot het zesde leerjaar naar school was gegaan en pas daarna bent beginnen werken (CGVS, pg. 12), kan redelijkerwijze verwacht worden dat, indien u daadwerkelijk van Turkmeense origine zou zijn, u de Turkmeense taal reeds als kind aangeleerd zou krijgen en u deze op zijn minst beter zou moeten kunnen beheersen dan nu het geval is. Bijgevolg houdt uw verklaring dat u de taal niet kent omdat u zich altijd bezig hield met uw werk geen steek. Evenmin houdt uw verklaring dat u thuis weinig contact had steek, u werkte immers samen met uw vader en oom in een winkel, twee personen die volgens u ook de Turkmeense taal machtig waren (CGVS, pg. 4 en 12). Gelet op bovenstaande vaststellingen is er dan ook geen enkele overtuigende reden waarom u zelf geen Turkmeens spreekt.

Niet alleen spreekt u de Turkmeense taal niet, daarnaast heeft u ook een gebrekkige kennis betreffende de Turkmeense bevolkingsgroep in Irak, zo kan u bijvoorbeeld niets zeggen over de geschiedenis van de Turkmenen in Irak (CGVS, pg. 17). En hoewel u wel enkele Iraakse steden kan vermelden waar veel Turkmenen wonen, zoals Kirkuk en Mandali, beweert u echter ook dat het grondgebied van de Turkmenen in Irak geen specifieke naam heeft (CGVS, pg. 18-19), terwijl uit objectieve informatie blijkt dat het Turkmeens gebied in Irak ook wel 'Turkmeneli' genoemd wordt (zie blauwe map in het administratief dossier). Voorts kent u ook geen bekende Iraakse Turkmenen, weet u niets van de Turkmeense gemeenschap in Bagdad en zegt het Iraaks Turkmeens Front (ITF), één van de bekendste Turkmeense politieke partijen, u niets (CGVS, pg. 20). Wanneer u gevraagd wordt welke bekende Turkmeense organisaties of politieke partijen u wel kent, beweert u dat bekende Turkmeense politieke partijen 'Mehebe' en de 'PKK' zijn. U kan verder echter niets meer over deze partijen zeggen (CGVS, pg. 20). Wat betreft de PKK dient bovendien opgemerkt te worden dat deze organisatie ook wel gekend is als de 'Koerdische Arbeiderspartij', een militante Koerdisch-nationalistische organisatie actief in Turkije en IraaksKoerdistan. Het is zeer eigenaardig dat u de Koerdisch-nationalistische PKK noemt als een Iraaks-Turkmeense politieke partij, uit objectieve informatie blijkt immers dat er in Irak etnische spanningen zijn tussen Koerden en Turkmenen omwille van de stad Kirkuk en de controle over omvangrijke olievoorraden in de streek. Ook blijkt dat de Iraaks-Turkmeense bevolking de Turkse staat steunt in hun strijd tegen de PKK (zie landeninformatie in de blauwe map in het administratief dossier). Dat u desondanks toch de PKK noemt als politieke partij van de Iraakse Turkmenen onderstreept uw totaal gebrek aan kennis over de Iraakse Turkmenen.

Gelet op bovenstaande bevindingen dient het CGVS vast te stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen van Turkmeense origine te zien en dient te worden geconcludeerd dat u doelbewust trachtte het CGVS te misleiden over uw identiteit en etnische origine. Dat u het CGVS trachtte te misleiden over uw etnische origine is typerend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo dient er te worden vastgesteld dat er ook hier een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de DVZ) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde gearresteerd geweest te zijn door de milite Asaib Ahl al-Haqq (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.1 en 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat u gearresteerd werd door de anti-criminaliteitsdienst (ofwel de 'mokafaha'), een dienst die volgens u geïnfiltrerd is door de milities, maar die volgens u wel apart staat van Asaib Ahl al-Haqq. Hiermee geconfronteerd beweert u bij het invullen van de Vragenlijst niet Asaib Ahl al-Haqq, maar wel de criminaliteitsdienst gezegd te hebben (CGVS, pg. 21-22). Waar u bij het invullen van de Vragenlijst bovendien verklaarde zonder reden te zijn gearresteerd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.1), vermeldt u tijdens het gehoor op het CGVS dat u gedwongen werd om u aan te sluiten bij de milite Asaib Ahl al-Haqq en vermoedt u dat uw arrestatie en latere bedreigingen iets te maken hadden met uw weigering om u bij hen aan te sluiten (CGVS, pg. 7-8). Het is echter zeer opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met geen woord rept over dit incident, waarbij u gedwongen werd u aan te sluiten bij Asaib Ahl al-Haqq, te meer u op het CGVS aanhaalt dat deze gebeurtenis volgens u de reden van uw arrestatie en latere bedreiging is (CGVS, pg. 8). Dat u dan net dit incident onvermeld laat bij de DVZ is wel heel frappant. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS aangaf dat het eerdere gehoor op de DVZ goed verlopen was, u er kort alle redenen

verteld had die aanleiding hadden gegeven tot uw vertrek uit Irak en uw verklaringen er na afloop ter goedkeuring in het Arabisch voorgelezen werden (CGVS, pg. 3-4).

Hiernaast kan er ook wat betreft uw vertrekdatum een discrepantie vastgesteld worden tussen uw verklaringen bij de DVZ en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij de DVZ verklaarde op 6 augustus 2015 Irak verlaten te hebben (zie Verklaringen DVZ, pg. 4 en 12), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS Irak op 1 augustus 2015 verlaten te hebben (CGVS, pg. 20). Hiermee geconfronteerd beweert u bij het eerdere gehoor bij de DVZ een vergissing gemaakt te hebben en toen getwijfeld te hebben tussen 1 en 6 augustus 2015 (CGVS, pg. 20). Deze verklaring is echter niet overtuigend, er kan van een asielzoeker immers verwacht worden dat hij een duidelijke en coherent chronologisch overzicht van de feiten kan geven. Dergelijke vergissingen ondermijnen uw geloofwaardigheid en wijzen erop dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst.

Voorts kan u ook geen duidelijk en coherent overzicht geven van uw laatste verblijfplaatsen in Irak. Waar u bij de DVZ verklaarde tot 6 augustus 2015 in de wijk Bab Al-Sheikh gewoond te hebben, maar vanaf 26 juli 2015 wel ondergedoken geweest te zijn bij uw vriend A. (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5 en Verklaring DVZ, pg. 4), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat u op 30 juli 2015 Bagdad verlaten hebt en u naar uw oom in Baquba, provincie Diyala, gevlucht bent, waar u ongeveer twee dagen verbleef vooraleer u uit Irak vertrok op 1 augustus 2015 (CGVS, pg. 9 en 20). Niet alleen komen uw verklaringen bij de DVZ niet overeen met uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS, ook is het opmerkelijk dat u het verblijf bij uw oom in Baquba bij de DVZ volledig onvermeld liet. Daarenboven spreekt u uw eigen ook gedurende het gehoor op het CGVS flagrant tegen. Waar u eerst stelde dat de laatste dag dat u in het huis van uw ouders in Bab al-Sheikh verbleef 30 juli 2015 was (CGVS, pg. 7), verklaart u later dat u vanaf 26 juli tot de dag dat uw oom vermoord werd, in casu 30 juli 2015, bij uw vriend A. in Al-Shaab verbleef (CGVS, pg. 10). Daarnaast beweerde u in eerste instantie dat, toen u bij uw vriend A. verbleef, alleen A. en zijn familie daar op dat moment verbleven (CGVS, pg. 10). Enkele vragen later spreekt u uw eigen echter weer tegen door te verklaren dat ook uw oom ondergedoken was bij uw vriend A. (CGVS, pg. 11). Uw laatste verblijfplaatsen in Irak zijn een cruciaal element in uw asielrelaas, zij zouden immers een rechtstreeks gevolg zijn van de door u aangehaalde problemen. Zo zou u bij uw vriend A. zijn gaan onderduiken als gevolg van de aanval op uw winkel en zou u naar uw oom in Baquba gevlucht zijn nadat uw andere oom in Bagdad vermoord werd en u dacht niet meer veilig te kunnen zijn in Bagdad. Dit in rekening gebracht dient het CGVS te concluderen dat dergelijke tegenstrijdige verklaringen betreffende uw laatste verblijfplaatsen in Irak de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook in ernstige mate ondermijnen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat een bericht op uw Facebook (FB) uw beweringen verder tegensprekt. Tijdens het gehoor op het CGVS merkte u op dat uw FB-profiel 'M.A.' in het Arabisch geschreven is (CGVS, pg. 6), waardoor uw FB-profiel teruggevonden kon worden. U verklaarde ten aanzien van het CGVS ook dat u op 11 juni 2015 gearresteerd werd en in een cel vastgehouden werd tot 11 juli 2015 (CGVS, pg. 16 en 23). Uit uw FB-profiel, dat voor iedereen zichtbaar is, blijkt echter dat u in de periode van uw vasthouding nog steeds actief was op FB. Zo postte u op 5 juli 2015, verschillende dagen voor uw vrijlating, nog een foto van uw winkel op FB (zie kopie van FB-profiel in de blauwe map van het administratief dossier). Een dergelijke activiteit op FB kan echter geenszins verenigd worden met het door u aangehaalde gevangenschap in een cel van de anti-criminaliteitsdienst.

Overigens dient ook nog de aandacht gevestigd te worden op de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas. Vooreerst tekent het CGVS het nodige voorbehoud aan bij de authenticiteit van de door u voorlegde overlijdensakte van uw oom. Hoewel u beweert dat dit een origineel stuk is, betreft het hier enkel een met stempel gekopieerd document waar later nog aanpassingen aan werden gemaakt, wat lijkt te wijzen op het gefabriceerd karakter van dit document. Ten tweede beweert u dat de door u voorgelegde dreigbrief een origineel stuk betreft. Er dient hier echter vastgesteld te worden dat dit document enkel een print betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst ervan niet kunnen worden nagegaan. Bovendien kan een dergelijk document door om het even wie en om het even wanneer geschreven zijn. Wat betreft het vrijlatingsattest dat u voorlegt dient opgemerkt te worden dat aangezien er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over uw vasthouding, er ook getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van het door u voorgelegde vrijlatingsattest. Bovendien is het opmerkelijk dat u aangeeft niet precies te kunnen vertellen wat de inhoud van dit document is aangezien u het zelf niet eens gelezen hebt (CGVS, pg. 16). Dit vrijlatingsattest kon voor u echter een indicatie vormen voor de reden van uw aanhouding, een cruciaal element in uw asielrelaas. Dat u nagelaten heeft dit document zelfs maar te lezen doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid en doet tevens verder twifelen aan de authenticiteit van het door u voorgelegde document. Er kan van een asielzoeker immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren over de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek. Wat de twijfels die er bestaan over de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten versterkt, is bovendien het feit dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als

daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De foto's die u voorlegt, en waarop de gevolgen van de aanval op uw winkel te zien zouden zijn, tonen bovendien niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's werden genomen. Deze hebben bijgevolg ook geen bewijswaarde voor het door u aangehaalde incident. Ook de door u voorgelegde foto's waarop u te zien bent in uw winkel kunnen de door u aangehaalde incidenten niet staven. Evenmin tonen uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, kieskaart, rantsoenkaart en woonstkaart van uw vader een gegronde vrees voor vervolging aan. Tot slot dient hierbij nog opgemerkt te worden dat documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr.

25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische

burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het

leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, § 2, 4 en 5, 48/5, § 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker bevestigt dat hij van Turkmeense origine is en stelt dat hij wacht op een Iraaks document als bewijs van deze origine. Hij wijst erop dat hij altijd bezig was met zijn werk, dat hij weinig contact had met zijn thuis, dat hij weet waar de meeste Iraakse Turkmenen wonen, dat hij de vlag kent van de Iraakse Turkmenen en dat hij bepaalde organisaties van Iraakse Turkmenen kent.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij als soenniet in Bagdad een bijzonder profiel heeft. Hij verwijst dienaangaande naar algemene informatie, rapporten en rechtspraak van de Raad. Hij wijst er nogmaals op dat hij van Turkmeense origine is en dus tot een minderheid behoort. Hij stelt dat hij gevaar loopt door zijn religieuze overtuigingen.

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker spreken vele objectieve bronnen de cijfers en argumenten van verweerder tegen. Hij verwijst naar een aantal internetartikels. Hij meent ook dat verweerder geen aandacht heeft voor de volgende elementen in de "COI BAGDAD": *"gabegie, de corruptie, de komst in groot aantal ontheemden en de talrijke check-punten"*. Hij wijst erop dat her openbare leven in 2014 en begin 2015 evenmin was stilgevallen, terwijl toen door verweerder subsidiaire bescherming werd toegekend aan inwoners van Bagdad op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat Bagdad wordt geconfronteerd met een ongekennde gezondheids crisis en een behoefte aan humanitaire bijstand. Hij meent dat er in Bgdad geen enkel normaal leven is. Tevens stelt hij als volgt: *"Het CGVS stelt zich geenszins wat de capaciteit en aan de wil van de regering betreft vragen om de sjiitische milities te controleren. De sjiitische milities handelen in alle straffeloosheid en in volle onafhankelijkheid. Zelfs wanneer de regering ze wilde controleren, zou hij niet in staat erover zijn. Bepaalde leden van milities hebben zich een belangrijke plaats binnen de regering zien toewijzen, van het Parlement."*

2.2. Stukken

Met een aangetekend schrijven van 25 september 2016 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota *"het officiële bewijs van zijn Turkmeense origine"* bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Per drager brengt verweerder op 26 september 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016 (bijlage 1), de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 en het document *"Musings on Iraq, "Security in Iraq, Aug 8-14"* van 16 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij als soenniet wordt bedreigd door de sjiitische militie Asaib Ahl al-Haqq. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde Turkmeense origine gelet op (a) zijn tegenstrijdige verklaringen hieromtrent en (b) zijn gebrekkige kennis van de Turkmenen in Irak en van de Turkmeense taal, (ii) zijn opeenvolgende verklaringen grote discrepanties bevatten betreffende kernelementen van zijn asielrelaas, namelijk betreffende (a) de reden van zijn arrestatie, (b) zijn vertrekdatum en (c) zijn laatste verblijfplaatsen in Irak, (iii) uit zijn Facebook-profiel blijkt dat hij nog actief was op deze sociale netwerksite op het moment waarop hij volgens zijn verklaringen nog steeds zou zijn vastgehouden, en (iv) getwijfeld wordt aan de authenticiteit van enkele van de door hem voorgelegde documenten, die de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Betreffende verzoekers beweerde Turkmeense origine, dient erop gewezen dat het louter bevestigen van deze origine en het wijzen op de elementen die hij hieromtrent kon weergeven tijdens zijn gehoor (woonplaats, vlag, organisaties) op zich niet van aard is om de pertinente motieven hieromtrent in de

bestreden beslissing te weerleggen. Dit doet immers geen afbreuk aan het feit dat verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn etnische origine en dat zijn kennis van de Turkmeense gemeenschap in Irak en taal gebrekkig zijn. Het bijgebrachte document (rechtsplegingsdossier, stuk 7) vermag evenmin afbreuk te doen aan deze motieven. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. De verwerende partij wijst er overigens ter terechtzitting op dat het document werd opgesteld door het Turkmeens Iraaks Front, een politieke beweging die verzoeker niet bleek te kennen tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal. Hoe dan ook betreft het document slechts een kleurenfotokopie waardoor dit alleen al om het manipulatieve karakter van kopieën slechts een relatieve bewijswaarde heeft.

Waar verzoeker aanvoert dat hij als soenniet in Bagdad een bijzonder profiel heeft en dienaangaande verwijst naar algemene informatie, dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon volstaat hiervoor niet en is evenmin van aard de concrete motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn asielrelaas te weerleggen. Gelet op het feit dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de door hem aangevoerde vrees voor vervolging grote discrepanties bevatten, alsook dat zijn verklaringen over zijn vertrekdatum incoherent zijn, dat hij evenmin coherente verklaringen aflegt over zijn laatste verblijfplaatsen in Irak voor zijn vertrek naar België en dat uit zijn Facebook-profiel blijkt dat hij op deze sociale netwerksite actief was op een moment dat hij volgens zijn verklaringen zou zijn vastgehouden kan immers geen geloof gehecht worden aan het door verzoeker aangevoerde asielrelaas. Het louter verwijzen naar algemene informatie en het feit dat hij soenniet is, doet op zich geen afbreuk aan deze concrete en pertinente motieven.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Overigens dient ook nog de aandacht gevestigd te worden op de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas. Vooreerst tekent het CGVS het nodige voorbehoud aan bij de authenticiteit van de door u voorlegde overlijdensakte van uw oom. Hoewel u beweert dat dit een origineel stuk is, betreft het hier enkel een met stempel gekopieerd document waar later nog aanpassingen aan werden gemaakt, wat lijkt te wijzen op het gefabriceerd karakter van dit document. Ten tweede beweert u dat de door u voorgelegde dreigbrief een origineel stuk betreft. Er dient hier echter vastgesteld te worden dat dit document enkel een print betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst ervan niet kunnen worden nagegaan. Bovendien kan een dergelijk document door om het even wie en om het even wanneer geschreven zijn. Wat betreft het vrijlatingsattest dat u voorlegt dient opgemerkt te worden dat aangezien er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over uw vasthouding, er ook getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van het door u voorgelegde vrijlatingsattest. Bovendien is het opmerkelijk dat u aangeeft niet precies te kunnen vertellen wat de inhoud van dit document is aangezien u het zelf niet eens gelezen hebt (CGVS, pg. 16). Dit vrijlatingsattest kon voor u echter een indicatie vormen voor de reden van uw aanhouding, een cruciaal element in uw asielrelaas. Dat u nagelaten heeft dit document zelfs maar te lezen doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid en doet tevens verder twijfelen aan de authenticiteit van het door u voorgelegde document. Er kan van een asielzoeker immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren over de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek. Wat de twijfels die er bestaan over de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten versterkt, is bovendien het feit dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De foto's die u voorlegt, en waarop de gevolgen van de aanval op uw winkel te zien zouden zijn, tonen bovendien niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's werden genomen. Deze hebben bijgevolg ook geen bewijswaarde voor het door u aangehaalde incident. Ook de door u voorgelegde foto's waarop u te zien bent in uw winkel kunnen de door u aangehaalde incidenten niet staven. Evenmin tonen uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, kieskaart, rantsoenkaart en woonstkaart van uw vader een gegronde vrees voor vervolging aan. Tot slot dient hierbij nog opgemerkt te worden dat documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de

hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen."

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze motieven, die als vaststaand worden beschouwd.

Gezien hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (zie verzoekschrift), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 9) als de in het administratief dossier opgenomen (zie map 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije

maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan

door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER